ప రి త్య క్త

సాయంత్రం ఆరుగంటల యాభై నిముషాలయింది. వల్లి బద్ధకంగా ఆవులించి కిటికీలోంచి చూసింది. ఇరవై నైరాశ్యపు చలి గుబుళ్ళ వెనక పన్నెండు శిశిరవసంతాల శైశవం మళ్ళీ యెల్లా వస్తుంది?

రైలు చవిటి పర్రలమీంచి దూసుకు పరిగెడ్తూంది.

వెలిసిపోయిన చొక్కాల్లా మాసినకలలు....ఆపరేషను బల్లమీద సుఖరోగాల చితిమంటల్లో-పాతికేళ్ళ వొక జల్సా కుర్రాడి గుండెలపై అప్పుడు పన్నెండు శిశిరవసంతాల వల్లి యెన్ని పిచ్చికగూళ్ళు కట్టిందో!

ఆకాశంలో వొక్కటే వొకకాకి-ఏకాకి దిక్కుమాలి ప్రయాణం చేస్తోంది. వల్లికి కలలుగనటం చాతకాదు. జీవితపు చీకటి కోనేట్లో తప్ప తాగి తూలిపడ్డ పాంథుడిలా మిస్ వల్లి, యం. ఏ. నిట్టూర్చింది. నిర్జీవంగా బకేశాలా ఖాళీగావుంది పెట్టి. అంతకన్నా చిన్నపెట్టెలో మనుష్యులమధ్య వుండాల్సింది తను. జీవితంలోనూ అంతే-తమ కేది కావాలో తెలుసుకోలేని మనుష్యులు సరిగా యెంచుకోవటంలోనే తప్పటడుగులు వేస్తారు. కవరు పేజీమీది బొమ్మలా, యీపెట్టిలో తన్ను యిముడ్చుకోలేని వొంటరితనం....కాళ్ళూచేతులూరాని చీకటి ముద్దల్లా మనసులోవూహలు-

నిజానికిదూరంగా పరిగెడుతుందా-రైలు.

ఇరవై యేళ్ళనుంచీ యీ రైలు యిల్లాగే పరిగెడ్తూందా?

చనిపోయిన జల్సా కుర్రవాడు మళ్ళీ లేస్తాడా ?

చనిపోయిన కోరికలు-

హాండ్ బ్యాగులోనుంచి అద్దాన్నిలాగి. మగవారు పగవారుగా గడిపిన యిరవై యేళ్ళకు వల్లి ....తనదికాని ముఖాన్ని తను చూస్తున్నట్లు, తనవి కాని కళ్ళలో తన్ను వెతుక్కుంటున్నట్లు, కనుబొములు కుంచించి పెద్దవిచేసి-

వెన్నెట్లో? కౌగిట్లో?

గాలి-వాటంగా కిటికీ పొదిగిటను కూర్చున్న ఆమె చెంపల్ని తాకి ముంగురుల్ని సవరిస్తూంటే-ఆ చిలిపితనానికి, ఆ ఆక్రమించుకునే స్వభావానికి, పద్నాలుగేళ్ళ మరదలు పిల్లకుమల్లే-కెరటాల్లా వచ్చింది నవ్వు. అద్దం ఎవరో చేతిలోంచి లాక్కున్నట్లు వాళ్ళోకి వ్రాలిపోయింది.

ఒకప్పుడు తన్ను మీసాలమ్మాయని పిల్చేవారు.

జల్సా కుర్రవాడి గుండెలమీదా? కాదు-కాదు.

పన్నెండోయేటా? కాదు,

అల్లాటి పన్నెండోయేడు మళ్ళీ యెల్లావస్తుంది?

2

ముఖాలు అలుముకుపోయే చీకటి. చెట్ల కొమ్మలు సన్నగా వూగిసలాడ్తూ కదుల్తున్నాయి. అదేమంత పెద్ద స్టేషనుకాదు. రైలుకూడా యెక్కువసేపు ఆగేట్టులేదు. ఆ స్టేషనులో దిగిందికూడా తను వొక్కర్తే కావటం ఆమెకు విపరీతమైన విసుగును గలిగించింది. ఆ ప్లాటుఫారం చాలా దిగువకువుండి నానా గతుకులుగాను అక్కడా అక్కడా చిన్న మొక్కలు మొలిచాయి. ప్లాటుఫారంమీద రెండే రెండు సిమెంటు బెంచీలున్నాయి. బెంచీలకు చేరువను అప్పుడే వెలిగించిన దీపం యింకా రాజుకొంటోంది. వల్లి తన సామాన్ను అతి కష్టంమీద బెంచీమీదకు చేర్చి కలిగించి, దూరాన వొకవైపునుంచి పొగలు సన్నగా మీది మీదికి తేల్తుండటాన్నిబట్టి వూరు ఆ వైపునని తెలుస్తోంది. ఆ స్టేషనుకటకటాల వెనుకంతా తోటలు, పొలాలు, దొడ్లు. దివ్వకాని మనుష్యులుకాని యెక్కడా చుట్టుప్రక్కల కనపడ్డంలేదు.

వల్లికేమీ పాలుపోవటంలేదు. ఆ స్టేషనుగుమాస్తా కాబోలు గార్డుతో మాట్లాడుతున్నాడు. తన్నెవరూ గమనించినట్లులేదు. అక్కడే తచ్చట్లాడుతూ యథాలాపాన ఆఫీసులోకి తొంగిచూసింది. ఒక నల్లటి

ప్రేతాకారం వోడుతున్న బీరువా, దానికి కప్పంతతాళం-టిక్కెట్లులమ్మే కిటికీకి వో తలుపులేదు. ఏదో నగరంలోని చవకరకపు మురికి హోటల్లో లాగుంది. నేలంతా గరుగ్గా సిగరెట్లు, బీడీ పీకలు, చిందరవందరగా కాగితాలు-ఆ యిరుకులో వొక విరిగిపోయిన కుర్చీ దానిముందు పెద్ద డిన్నరు టేబులంత బల్ల. ఆ గుమాస్తా యిటువైపే నడచివస్తున్నాడు. ఇక్కడ్నుంచి బయటపడ్డం అనుకున్నంత తేలికగా వున్నట్లులేదు. చప్పున వెళ్ళి బస్సునందుకోగలిగితే, బహుశా మరో గంటా గంటన్నరకుగాని గమ్యస్థానం చేరుకోలేదు.

ఇంత దిక్కుమాలిన స్టేషన్ను యెందుకు కట్టినట్లు?

గుమాస్తా దీపం వెల్తుర్లోకొచ్చి నిలబడ్డాడు.

చాలా పల్చటి మనిషి - కుర్రవాడే-కులాసాగా నవ్వుతూన్నట్లుంది మొహం. రైలుకూడా నెమ్మదిగా తప్పుకుంది. తను యింకా టికట్టు యిద్దామనుకుంటూండగానే అతడు చేతిని జాపాడు, ఈ వట్టి అట్టముక్క కోసమేనా అని తను యింకా అనుకుంటూండగానే—

'ఈ బండిలో వచ్చారే?'

బస్సునందుకోవాలని చెప్పింది వల్లి.

'ఏ బస్సు? ఆఖరి బస్సు ఆరున్నరకే వెళ్ళిపోతుంది, ఈ బండి అరగంటపైగా లేటు....యిక్కడేంబళ్లు కూడా లేవే?'

వల్లి నిర్ఘాంతపోయింది.

ఈ సామానుతో వొంటరిగా తను యీ రాత్రంతా యెట్లా గడపటం? 'ఇక యీ పూట బస్సు దొరకదా?'

'ఇక్కడ మీకు తెల్సినవాళ్ళెవరూ లేరా?'

'నేను అమెరికను మిషనరీలు కట్టిన స్త్రీల అనాధశరణాలయానికి క్రొత్తగా వచ్చిన సూపరింటని.'

'ఒహ్హో! అమెరికను మిషనరీలు కట్టిన స్కూలా?'

'నాకీ చోటంతా క్రొత్త. పరిచయంలేదు.'

'పది మైళ్ళ దూరాన అడివిలో కట్టారు, అడివిలోగాని దేవుడు లేడనా ?' క్షణమాగి-

'రాత్రి పన్నెండుగంటలకు వొక ప్యాసెంజరు యిట్లా వెళ్తుంది. అది యిక్కడ ఆగదు, రాత్రిపూటలీప్రాంతాలలో జంతువులు తిరుగు తూంటాయి, నేను ఆఫీసు మూసేసి వెళ్తే మళ్ళీ వుదయం యెనిమిది గంటలకు వస్తాను డ్యూటీకి. తొమ్మిది గంటలకు ప్యాసెంజరు. అందులో వుదయం రావలసింది మీరు.'

'ఇప్పుడు నన్నేం చెయ్యమంటారు ?'

'అదే నన్ను కాస్త ఆలోచించనివ్వండి. మీరు ఒంటరిగా యీ రాత్రి యెక్కడ వుంటారు ?'

కాస్త చిరునవ్వు వెలిసింది అతడి ముఖంమీద. ప్రక్కకు తిరిగి సిగరెట్టు ముట్టించి తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

వల్లికి అసహ్యంగా వుంది,

మోహం, ధనం అందర్నీ పెనవేసుగొనున్నాయి. స్త్రీలు వీటికోసం పురుషుల్తో చేయి చేయి కలిపి జీవిస్తారు, ఆడా మగా పందుల్లా గాడిదల్లా వుద్రేకాల్లో వ్యామోహాల్లో చిక్కుపడి జీవించటంవల్న మానవ జాతి నానాటికీ పెరిగిపోతోంది, ఈ సృష్టిలో అందం యెక్కడుంది ? ఈ మనుష్యుల్లో పవిత్రత యెక్కడుంది ? నరరూప రాక్షసుల స్త్రీదాహానికి బలియైపోతూ భ్రష్టులైపోతున్నామని తెలుసుకోలేని స్త్రీలు – పెళ్లి అనే సంస్థతోనే నరకానికి త్రోవ యేర్పడిపోతున్నప్పటికీ తెలుసుకోలేని స్త్రీలు.... ఈ ఛండాలాన్నంతా పెరికి పారెయ్యాలనే వుద్రేకం యిరవై సంవత్సరాలనుంచి పనిచేస్తోంది వల్లిలో. ప్రకృతిలో యీ సంక్షోభం లేదు. భూమి ఆకాశం సూర్య చంద్రులు యీ నక్షత్రాలు యివన్నీ సృష్ట్యాదినుంచీ యీ మనుష్యుడి వంకర టింకర నడకను కనిపెడ్తూనే వున్నాయి.

లోకం అంతా తప్పుదారినే నడుస్తోంది.

మనుష్యులంతా దుర్మార్గాలు చేస్తూనే వుంటారు.

కాని - కాని యీ లోకం పాపం చెయ్యకుండా యెప్పుడుంది?

అతను సామాన్లు ఆఫీసులో జేర్చి తాళంవేసి వస్తూ, పదండి అన్నాడు. వల్లి మళ్ళీ ప్రపంచంలో కొచ్చింది.

"మనం వూళ్ళోకి వెళ్ళి కాస్త టీ త్రాగి యెవరన్నా మనిషిని వెంటబెట్టుకొద్దాం. చలిగా వున్నట్లుంది. లేదూ?"

ఈ కాస్త చలిలో అల్లా వొక మైలు నడచిరావటం తమాషాగానే వుంటుంది. చవకబారు మనిషిలా దారిప్రక్క హోటల్లో 'టీ' త్రాగడం ఆమెకు సుతరామూ యిష్టంలేదు. కాని తనకి కుర్రవాడంటే ఏం భయం? ఆమె ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్నది. బండి చక్రాల గాట్లుపడ్డ దారిలో మన్ను మెత్తగా కాళ్ళకు తగుల్తున్నది. ఆమె తెల్లటి కుచ్చెళ్ళు దుమ్ము కొట్టుకు పోయి గోధుమ వర్ణం దాల్చాయి. ఎత్తు మడమల జోడుతో ఆ గతుకుల్లో నడవటం కష్టంగా వుంది. బాటకిరుప్రక్కలా కొబ్బరి చెట్ల గట్లు-మెలి కలు తిరిగి పారుతున్న పంట కాలువల సొగసు, నీటితోపూటుగా నిండి పోయి కలుపు మొక్కలు కూడా అగపడని తటాకాల్లా వున్న చేలు, దారిలో అక్కడా అక్కడా గట్లు తెంచుకొని చేలల్లోంచి పంటకాలువ ల్లోకి తిరగబడ్తున్న నీటి చప్పుడు వింటూన్నప్పుడు—యీ రమ్యావలోక నలో, ఎత్తుగా బయటి ప్రపంచంతో తెగతెంపులు చేసుకున్నట్లుండే అమెరికను మిషనరీల కోట గోడలు, ఎర్రటి గడ్డాలతో యిహ లోకంలో భగవంతుడి ప్రతినిధులుగా చెలామణీ అయే ఫాదిరీలు వల్లికి జ్ఞాపకాని కొచ్చారు.

వల్లి దేన్నీ క్షమించదు. ఏదీ సహించదు ఆమెకు.

ప్రారబ్ధవశాత్తూ వొక పచ్చి బాలెంత రాల్ని చూడ్డం తటస్థపడితే, తల్లికావటం స్త్రీకి యెనలేని ఘోర పాపమనీ, బోసినోటితో చూపుల్లో సైతం అపవిత్రతకు దొరకని పసిపాపలను పాపఫలాలని ఆవిడ తీర్మాని స్తుంది. పురుషులు స్త్రీలను ఆకర్షించుకుంటారనీ, యీ ఆకర్షణలో పడి

స్త్రీలు పాపపంకిలమైన జీవితాన్ని గడుపుతారని ఆమెకో దృఢమైన అభిప్రాయం వుంది. యౌవ్వనంలోకడుగుబెట్టిన ఆడపిల్లలు కిలకిలా నవ్వితే వల్లికి వళ్ళంతా ముళ్ళు గుచ్చుకొన్నట్లుంటుంది. తను వొక గొప్ప ప్రయోజనంకోసం పుట్టాననీ అందుచేత తతిమ్మా మనుష్యులకీ తనకూ వున్న అంతరం చాలా మహత్తరమైనదని ఆమెకు చెరగని విశ్వాసం.

"ఈ గతుగుల్లో మీకు నడవటం కష్టంగా లేదూ?"

"ఫరవాలేదు."

అతని కళ్ళలో యేదో తళతళ-ఆశ లాటి మెరుపు, పెదవులపై దాచుకొంటున్నట్లున్న చిరునవ్వు.... ఒక చచ్చు రకపు ఆడదానితో నడుస్తున్నట్లు భావిస్తున్నాడు కాబోలు. వల్లి కాస్త గంభీరంగా చూసింది. శాశ్వతమైన సత్యానికి జీవితాన్ని బలి జేసే తనతో అడుగులో అడుగుకలిపి వేస్తున్నా యిరువురి మధ్యా వున్న అంతరం అదో పెద్ద అఖాతం. అతని చెక్కిళ్ళు పొంగాయి. అతని బట్టలమీంచి గాలి మగవాసనను దులిపింది. ఇంకాయేదో రంగురంగులుగా ఆలోచిస్తున్నట్లున్నాడు, సిగరెట్టు ముట్టించి. వల్లి అనుమానంగా మళ్ళీ చూసింది. ఈమారు యిద్దరూ చాలా దగ్గర దగ్గరగా నడుస్తున్నట్లే వుంది. ఆ నడిచే మెత్తటి దారి తప్ప యిరు పక్కలా యేవో ముళ్ళపొదలు, పిచ్చి చెట్లు-రకరకాల కూతలు గలగలలు వినిపిస్తున్నాయి. చీకట్లు పైనుంచి విరబోసుకుంటున్నాయి. దూరంగా నిట్టాళ్ళమీద పాకలు-వాటి సందుల్లోనుంచి నీడల్లా మనుష్యులు మెసులుతున్నారు. ఊరు దగ్గర్లోనే వుంది. అతను చటుక్కున ఆగి సిగరెట్టు బాగా పీల్చి వదులుతూ —

"ఐతే మీరిప్పుడు ఎక్కడ వుంటారు?"

తన్ను బాగా ఆలోచించుకోమని అతడి వుద్దేశం కాబోలు. వల్లి నెమ్మదిగా తలెత్తి చూసింది.

"నేను బజార్లో చిన్న కొట్లో వుంటున్నాను. నాతో మిమ్మల్ని చూస్తే వెధవ పల్లెటూరి మూక-ఏమన్నా అంటారు. పైగా మీకనేక

కథా నిలయం
5792

అభ్యంతరాలుండొచ్చు," కొంచెం విసుగ్గా "ఆడవాళ్ళు ఆలోచించకుండా ప్రయాణాలు చేస్తారు."

వల్లి చురచురా చూసింది.

"పోనీండి-వూరికి అటువైపున వొక సత్రం వుంది. అది చాలా పాడుపడి వుంటుంది. అందులో మీకు భయంవేస్తుంది. ఒక్కరూ యెట్లా వుంటారు తెల్లవార్లూ...."

"ఎల్లాగో అవస్థపడతాను, నా సామాన్ను అక్కడకు చేర్పించి పుణ్యం గట్టుకోండి."

"నడవండి. ఎవరన్నా అడిగితే అమెరికను స్కూలుకి క్రొత్తగా వచ్చిన మిస్సమ్మగారని చెబుతాను."

పాకల్ని చుట్టి సందుల మెలికలన్నీ తిరిగి వూళ్ళోకొచ్చారు. అక్కడక్కడ గచ్చు అరుగుల పెంకుటిళ్లు నామమాత్రంగా వున్నాయి. దీపాలు సన్నగా లోపల్లోపల వెలుగుతున్నాయి. మనుష్య సంచారమే బొత్తిగా లేదు. వల్లి అనుకుంది—

నిట్రాళ్ళ పాకలు, పూరి గుడిశలు, మురికి చెత్త-చెదారము, అజ్ఞానం, చీకటి, దారిద్ర్యం, అనారోగ్యంతో మోకాటి చిప్పమీద కురుపుల్లా యీ గ్రామాలు దేశ భవిష్యత్తును కృంగదీస్తున్నాయి. వల్లికి భవిష్యత్తు మీద ఆశలేదు. జీవితంతో సానుభూతి లేదు.

3

'అతడు-ఆమె' వంతెనమీద కొచ్చారు.

ఊరు వెనుకపడిపోయింది. ఆ యిరుకైన కాల్దారికి చెరోప్రక్కా కొబ్బరి చెట్లు అందంగా నిల్చున్నాయి. ఆ వంతెన బాగా మెత్తుగావుంది. దిగువను చిన్న పూరిపాక వుంది. ఆ పాకను రాసుకుంటూ పంటకాలవ పరిగెడుతున్నది. కొబ్బరి మట్టలతో ఆ ముందర చిన్న పందిర వేశారు.

లోపల్నుంచి దీపం వెల్తురు వస్తున్నది, బాగా పరికిస్తే రంగు రంగుల సీసాలు ముందూ వెనుకా ఒకటిరెండు యినప కుర్చీలు-ఖాళీగా వున్నాయి. అది ఓ చిన్న బడ్డీ దుకాణం.

"అదిగో, అదే సత్రవు...." అతను చీకట్లో వ్రేళ్ళు కదుపుతూ చూపించాడు. వల్లికి యేమీ కనిపించలేదు.

ఒక విశాలమైన రోడ్డు తిన్నగా వెన్నెల్లో మెరుస్తున్నది.

"ఇక్కడే యీ వంతెనమీదే నిల్చుంటారా? నేనిప్పుడే వస్తాను." అతను వంతెన పల్లంలోకి దిగి బడ్డీదుకాణంలోనికి నీడలా చొరబడ్డాడు.

ఊరికి దూరంగా కొబ్బరిచెట్లు మ్రింగివేస్తున్న వెన్నెలలో ఎత్తుగా వున్న వంతెన-వంతెనకు దిగువను నిశ్శబ్దంగా ప్రవహిస్తూన్న కాలువ-కాలువను రాసుగుని పేదరాసి పెద్దమ్మలా కూర్చున్న బడ్డీ దుకాణం, బడ్డీ దుకాణంలోనికి నీడలా అదృశ్యమైన కుర్రాడు-వంతెనమీద వొంటరిగా తను....

ఆమె కళ్ళు దృగ్గోచరంకాని సత్రవును వెదుకుతున్నట్లున్నాయి. జుట్టు ముఖంమీద కెగిరిపడ్తోంది. చీర కుచ్చెళ్ళు గాలికి బాగా, మీది మీదికి వూగిసలాడ్తున్నాయి. అరిచేతుల్తో ముఖం గట్టిగా రాసుకుంది. చీర దులుపుకుని పవిటచెంగును బాగా బిగించి నడుముకు చుట్టుకుని నడ్డి మీదనొక చేయినాన్చి వంతెనను రాసుకుంటూ నిలబడి ముందుకు చూసింది. తెల్లటి చొక్కా రెపరెపలాడ్తోంది. ఆ వెనుక నింకెవరో కూడా వున్నట్లున్నారు.

"అల్లో...." పిలుపు వినపడ్డది. నడుంమీంచి చేతిని తీసివేసి వంతెన గజాలని పట్టుకుని నీళ్ళలోకి చూస్తూ పెదిమ కొరుక్కుంది,

ఆ రెండవ మనిషి మహాకాయుడల్లే వున్నాడు. అంటగా కత్తిరించిన జుట్టు నిలబడింది బిరుసుగా. ముఖం ఎగుడుదిగుడుగా కుడివైపు పల్లం ఎడమను యెత్తుగా రెండు వేరువేరు ముఖాలను కలపటానికి ప్రయత్నించి నట్లు వికృతంగావుంది, ఆ కారణంచేతనే కళ్లు యెగుడుదిగుడుగావున్నట్లు

న్నాయి. మూతి కూడా వంకర తిరిగిపోయింది. చిరిగిపోయిన చాలీచాలని బనీను వేసుకున్నప్పటికీ గుండ్రటి పెద్ద పొట్ట బానలా ముందుకుతన్నుకొచ్చింది. బొడ్డుక్రిందకు మీగాళ్ళపైకి కట్టిన గళ్ళలుంగీ వినా మరో వస్త్రంలేదు. తతిమ్మా శరీరమంతా బొమ్మజెముడు కంపల్లేవుంది. ఎర్రచీమల పుట్టల్లా కడుపుమీద ముఖం నిండా, బుజాలు, రొమ్ములమీద రోమ కూపాలు....బట్టలతో ఆ భీకరాకారాన్ని మరుగుపర్చాలని ప్రయత్నించటం చాలా విఫలయత్నమే కావొచ్చు. ఆ మహాకాయుడి చేతిలో వుగ్గు గిన్నెలా యిమిడిన 'టీ' కెటిల్‌లోంచి వెచ్చటి పానీయం కప్పుల్లోకి పరుగెడుతూన్నది.

వల్లి అప్రయత్నంగా తన దృష్టిని కుర్రవాడివైపు మళ్ళించింది. అతను టీ కప్పును తనకు అందించి, 'పట్టుకోండి!' ఈ 'టీ' ఎంత మజాగా వుంటుందనుకుంటారు? కోల్పోయిన చురుకుతనం నరనరాల్లో పరుగెత్తేవరకూ, యీ తాజా 'టీ'ని — మీ గొంతుకలోకి ప్రవహించనివ్వండి. కప్పు దించకండి — వొట్టంటే వొట్టు!!

త్రాగినవాడిలా మాట్లాడుతున్నాడే! యితను?

ఆ ఎలుగుబంటి ఆకారం తనకు దగ్గరగా వచ్చింది. వల్లి చేతిలోని కప్పు గజగజా వణికిపోతున్నది. ఆ కుర్రవాడు తమాషాగా మెరిసే కళ్ళతో తన వైపే చూస్తున్నాడు. ఈ కప్పు చేతిలోంచి జారిపోవచ్చు. ఈ వెచ్చటి టీ తన చీరమీద కొంతా, కాళ్ళమీద పడిపోవచ్చు. వల్లి గజగజ లాడిపోయింది. ఆ ఎలుగు బంటి ఎగుడు దిగుడు కళ్ళు కప్పులోకి ప్రవహిస్తున్న తేనీటిమీదే లగ్నమయివున్నాయి. ఒక గ్రుడ్డు బయటకు వెళ్ళకు వచ్చినట్లు ఎర్రగా భీకరంగావుంది. రెండవ కన్ను సౌమ్యంగా లోపల్నుంచే లోతుగా దేనికో వెతుకుతున్నట్లుగా వుంది.

తను రోడ్డుమీద వొంటరిగా నిలబడి టీ త్రాగుతున్నానన్న ధ్యాసే ఆమెకులేదు. భయంతో చప్పు చప్పున కప్పు ఖాళీచేసింది. అతను త్రాగండని మళ్ళీ మళ్ళీ హెచ్చరిస్తున్నాడు. ఈ మహాకాయుడు కప్పును నింపుతున్నాడు-ఆ తాజా పానీయం వెచ్చ వెచ్చగా నరనరాల్లోకి పరిగెడు

తోంది. మూడో కప్పుకూడా పూర్తయాక ఆమెకు చేతులు పట్టు తప్పిపోయాయి. వంతెనకు పూర్తిగా జారగిలబడింది. ఆ కప్పు టక్కున జారి దిగువకు పంట కాలువలోకి దొర్లుకుంటూ పోతున్నది. ఆ ఒంటి కన్ను రాకాసి-మహాకాయుడు 'రే-రే' అంటూ వంతెన దిగువకు ఆతృతగా పరుగెత్తాడు. ఆ పరుగెత్తడం చీకట్లో ఒక గున్నయేనుగు నడుస్తూన్నట్లుగానే వున్నది, కప్పు తెల్లగా దొర్లుకు పోతున్నది. ఆ ఎలుగుబంటి తప్పట్లాడుతూ తడుముళ్ళాడుతున్నాడు. వంతెన గజాలమీదకు వంగిపోయి వల్లి, చేతుల్ని తరుస్తూ 'ఇక్కడ-యిటు-యిటు' అంటూ ఆ వ్యాలాకారాన్ని కప్పువైపు మళ్ళిస్తున్నది,

అతడు తలెత్తి మీదకు చూశాడు-వంతెనమీద వయ్యారంగా తెల్లగా అందంగా వంగుని నీళ్ళలోకి చూస్తున్నతను....కప్పు ప్రవాహంలోకి పడిపోయింది. వల్లి బిత్తరపోయింది. కుర్రవాడు తనకు దూరంగా చేతులు కట్టుకుని నిలబడ్డాడు. ఆ మహాకాయుడు పళ్లు పటపట లాడిస్తాడా? గుడ్లురిమి చూస్తాడా? రెండు అరచేతుల్తో తన్ను ఎత్తి పొట్లంగా చుట్టి గిరాటువేస్తాడా!

రొప్పుగుంటూ ఆ కీచకుడు వంతెనకు ప్రదక్షిణం పూర్తిచేసి తమ వైపే వస్తున్నాడు.

'పదండి.'

ఉభయులూ గబగబా ముందుకడుగులు వేశారు. నీటిలోకి జారిపోయిన కప్పు, కొబ్బరి మట్టల నీడల్లో చలిలో వెలుగు నీడల్లో మిగిలిపోయిన వంతెన, బడ్డీ దుకాణం వల్లి మనస్సులోంచి చెరగకుండానే - 'యిటు, యిటు దుమ్ము ధూళి ఎక్కువగానే వుండొచ్చు - కాస్త కుచ్చిళ్లు పట్టుగుని నడవండి' అన్న ముక్కల్తో వారిద్దరూ, ఎవరో యెప్పుడో ఆశించినట్లు నిర్మించలేక అసంపూర్తిగా వదిలేసిన ఒక చాలా పెద్ద ప్రాకారం ముందుకువచ్చి ఆగారు.

సున్నం రాలిపోయిన యిటుకలతో, ఎత్తైన అరుగులు పెద్దపెద్ద కిటికీలు అవి నిశ్శబ్దంతో కీచులాడుతున్నట్లున్నాయి. ఒకవైపు భాగం

పూర్తిగా పతనావస్థలోవుంది. ఆ మునుముందు ఆవరణలో ఎవరో యెప్పుడో తవ్వాలనుకుని భావికై చేసిన ప్రయత్నమంతా ఒక పెద్ద అఖాతంలా, భయంకరంగా చుట్టూ పెరిగిన పిచ్చిమొక్కల్తో—జాగ్రత్తకై నలుగురూవేసిన ముళ్ళకంపలతో కప్పబడివుంది. రాళ్ళు రాపాషణాలువేసి అటువైపు కెవరూపోకుండా కట్టుదిట్టంచేసినట్లే అవుపిస్తోంది. ఆ సౌదల మాటునుంచివస్తూ-చేతిలో పెద్ద గొంగళీ రెండుగోనె పట్టాలు పెద్ద చీపురుకట్టతో బడ్డీదుకాణం తాలూకు భీకరమూర్తి దర్శనమిచ్చాడు.

వల్లి జడుస్తూ జడుస్తూ మెట్లన్నీయెక్కి అరుగుమీదనిల్చుని లోనికి చూసింది. కిటికీలకుగాని ద్వారాలకుగాని తలుపులువున్నట్లులేవు. అన్నీ ఎవరికి దొరికినవి వారు పీక్కుపోయివుంటారు. మధ్యహాలులోయెక్కడ చూసినా గచ్చు పగిలి నేలంతా బీటలు వారివుంది. అక్కడా అక్కడా లెక్కలేనన్ని పొయ్యిలు - మూడేసిరాళ్ళు పర్చివున్నాయి. హాలులో మీద నున్న దూలానికి త్రాళ్ళతో పిల్లలకు వుయ్యాలలు వేశారు. గోడవార్న నలిగి యెండిపోయిన బంతిపూల కుప్పలు-పగిలిపోయిన యెరువు, ఆకు పచ్చగాజులు, తిని పారవేసిన పకోడీ మిఠాయి పొట్లాల తాలూకు ఆకులు, దారాల్ని వల్లి చూడగలిగింది. సిగ్గుతో అవమానంతో ఆమె తలెత్తి ఆ కుర్రవాడి ముఖంలోకి చూడలేకపోయింది. అతను లాంతరు చేత్తోపుచ్చుగుని నడుస్తున్నాడు. అదే హాలులో నొకమూల చీపురుతో నేలను శుభ్రపరిచేయత్నంలో ఆ మహాకాయుడు విశేషించి శ్రమపడ్తు న్నాడు.

వల్లికి లోపల యేదో చెప్పలేని భీభత్సం రాజుకుంటోంది. ఈ దుమ్ము ధూళి-చీకట్లో కాలికింద బరబరలాడే యిసుక రాళ్ళు! ఈ శిధిలమయ వాతావరణంలోనేనా తమ ఆడది వొంటరిగా యీ రాత్రి గడపవలసింది? ఒంటరిగా హీనంగా, తన్ను తాను నిందించుకుంటూ ఈ దూలలమా గోడలనూ తిట్టుకుంటూ భయంకరంగా యీ రాత్రి గడిచి పోవలసిందేనా? ఇదేమిటీ శిక్ష? ఎవరి కింతకక్ష నామీద?

చేతుల్ని నలుపుకుంటూ - చిరాగ్గా నేలనిబాదుతూ అటూ యిటూ తచ్చాడింది.

ఆ మొటుమనిషి-ఆకుర్రవాడు వుభయులూ అరగంటకు పైగా చాలా యమయాతనపడి ఆ హాల్లో కొంత భాగాన్ని తల దాచుకుందుకు అనువుగా తయారుచేశారు. ఆ తలుపుల్లేని కిటికీలకు గోనుపట్టాలు కట్టారు. నేలమీద దులిపిన కంబళీని పరిచారు. ఎదురుగుండా లాంతరు వుంచి యిద్దరూ తృప్తిగా ప్రక్కకు తిరిగి వల్లివైపు చూశారు, ఆమె యింకా బోనులో పులిలా చిరాగ్గా పచార్లూ చేస్తోంది.

'నేననుకున్నాను-మీకు కోపం వస్తుందని. నాకు తెలుసు - మీ రిల్లాటిచోట వుండటానికి యిష్టపడరు. కాని ఏం చేస్తాం? వోపికపట్టండి, మోతీ, వాడి ఆకారాన్నిచూసి మీరు ఝుడుసుకునుంటారు. చాలా నమ్మకస్తుడు. మీరు మీసామాను వచ్చాక తీరిగ్గా ప్రక్క పర్చుకుని విశ్రమించొచ్చు. మీకేమీభరవాలేదు, ఉదయం వాడేవచ్చి మిమ్మల్నిబస్సు యెక్కిస్తాడు. మరి నేను వెళ్ళి తాజా గరంగరం రొట్టెలు చేసుకురానా?'

ఆమె నవ్వలేదు-అతడు ఆశించినట్లు.... అయోమయంగా చూసింది?

"నన్ను నమ్మండి. మీరు సురక్షితమైన చోటులోనే వున్నారు. మోతీ నక్కడికి జవాబు చెప్పగల మగవాడెవడూ యీ చుట్టుపట్ల పది మైళ్ళ దూరంలో లేడు."

ఇదేవిటీ పిరికితనం? వల్లికి తనమీద తనకే గొప్ప చిరాకువేసింది. అతకు చెప్పుకుపోతున్నాడు.

"కొంచెం మనస్సు సరిచేసుకోండి. ఒక్క రాత్రి వుంటారు మీ రిక్కడ-మనకు సరిపడని సంగతులనేక ముంటాయి. నచ్చనంత మాత్రాన భయపడి-బాధపడి...."

వల్లి గాఢంగా నిట్టూర్చింది.

"కుంపటిమీద పాలు వెచ్చబెట్టుకుని-యేదన్నా పుస్తకం లేదూ?

చూస్తూ కూర్చోండి. గంటలో మీ సామాను రొట్టెలు అన్నీ వస్తాయి. హాయిగా పాలుతాగి—"

"నాకేమీ ఆకలిగా లేదండి. నా సామాన్ను పంపించండి చాలు!"

"నమ్మమంటారా మీ మాటలు...." అంటూ చేతి గడియారం చూసుకుని "ఎనిమిది దాటింది-" అని అతను వెనుదిరిగి బడ్డీ దుకాణం దాటి వంతెనమీద కొబ్బరిమట్టల్లో కొచ్చి అదృశ్యమై పోయాడు.

తన్ను గూర్చిన ఆందోళన, ఏమవుతానననే భయం తన జీవితంలో ఈ రోజే వొం ప్రథమంగా వల్లిని ఆవహించింది. ఆ వంతెనమీద అట్లా అయిపోయిందే తను-అనుకోని సన్ని వేశాల్లో అలవాటు లేని చోట్లలో మనుష్యుల్తో వొంటరిగా చిక్కడిపోయినప్పుడు తన స్వాధీనం తప్పి పోయి తనేమి చేస్తున్నదో కూడా తనకు తెలియకుండా పోవటం యిది సంభవమని-గుర్తించ తలిగింది.

ఇది చాలా ప్రమాదకరమైన నిజంలా వల్లికి తోచింది.

రాజుకొంటున్న ఎర్రటి రాక్షసి బొగ్గు కుంపటి చీకట్లో కదుల్తూ రావటం ఆమె పరధ్యానగా చూసి, వులిక్కిపడింది. మెట్లమీద వొక మనుష్య పర్వతం తనవైపు కదుల్తూ వస్తున్నది. వల్లి బహు జాలిగా చూసింది బెదురుతూ, బెదురుతూ, తను కూడా అబలేననిన్నూ, ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను, ఎటువంటి ప్రదేశాల్లోనూ, ఆత్మ స్థయిర్యాన్ని చిక్కబట్టుకో గలిగే మనోదారుఢ్యం తనకింకా అలవడలేదనీ-యీస్థితిలో తాను వొంటరిగా అనూహ్యమైన వాతావరణంలో పడిపోవడం తప్పకుండా తన ప్రారబ్ధమేనని ఆమె వూహించసాగింది.

మోతీ చీపురుతో మళ్ళీ వొకమారు జాగా శుభ్రంచేశాడు. గోనె పట్టా అట్నుంది యిటూ యిట్నుంచి అటూ వొకటికి రెండుమాట్లు త్రిప్పి సరిగా వేసినట్టు తృప్తిపడ్డాడు. ఈ మధ్యలో రాక్షసి బొగ్గు కుంపటిని వుంచి ఆమెకేసి చూసాడు. అంత మనిషివైపు నడచి వెళ్ళటానికామె సాహసించటం లేదు.

ఆ పాడు సత్రవంతా ప్రతిధ్వనించేలా మోతీ ఓగ్గరగా నవ్వాడు. వల్లికి ముచ్చెమటలు పోయసాగాయి.

అతడు లేచి ఒక కర్ర చేత్తో పుచ్చుగొని ద్వారంవద్ద ఆగి—

'మనిషి హింత లావూ పొడుగూవుంటే బద్మాష్ అయిపోతాడు. పతలావుండి అంగుళముంటే అచ్చా ఆద్మీఅని సెపెతారు. ఇది పెద్దది వుండాలమ్మా!' అని ఛాతీమీద చరుచుకుని 'మిస్సమ్మా! మోతీసెప్తాడు విను. ట్యూటీకన్నా హేమ్టీగొప్పది? మన డ్యూటీ మనంచేస్తే అది దేముడికన్నా గొప్ప అంటాను.' ఆ మాటల్ని చాలా వొత్తి వొత్తి తృప్తిగా అనుకుంటూ మోతీ అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయాడు. కాని ఆ నవ్వు వుక్కిరిబిక్కిరై ఆ సత్రవులో యింకా మారుమ్రోగుతున్నట్లే వుంది. వల్లిని ఆలోచనలు తరుముకు రాసాగాయి.

ఒక ఆదర్శంకోసం స్త్రీ జీవితాన్ని వొంటరిగా గడపదల్చుకుంటే, లోకం సహించలేదా? ప్రకృతి, మనుష్యులు కూడబలుక్కుని కుట్రా కుతర్కం సలిపి పగదీర్చుకోబోతున్నారు. సేవాధర్మానికి జీవితాన్ని అంకితంచేసిన తనకీఅర్ధాంతరపు మజిలీ? ఏమికానుందో....క్షణంలో ఆమె మనస్సుమార్చుకుంది. ఈ శరీరాన్ని మలినపర్చిజీవచ్ఛవంకావటంకన్నా కణకణమండే ఆ రాక్షసి బొగ్గు కుంపటి యెల్లాగూ తనకు మార్గాంతరం చూపించకలదు. కాని మరుక్షణంలోనే ఆమె ముఖం తెల్లగా పాలిపోయింది. తను దిక్కుమాలి వొంటరిగా 'ఆత్మహత్య' చేసుగుని మరణిస్తే-ఈ పాడు సత్రవులో తన శవాన్ని....యీ జతించిన కోర్కెల గూడుని, నల్లగా బొగ్గు బొగ్గయి ముద్దలుకట్టి పేశంలాకారిపోతున్నశవాన్ని చూసి 'అయ్యో! పాపం' అనేవారుకాని 'నాద'ని కోల్పోయినందుకు ఒక కన్నీటి బొట్టురాల్చే ప్రాణిగాని వుండరు-వుండకూడదా? తిని కూర్చుని చనిపోవటాని కేమొచ్చిందిప్పుడు?

పిచ్చి పిచ్చిగా నవ్వేసింది తనలో తాను.

'ఇక్కడ్నుంచి పారిపోతే?'

'పారిపోవటం ఎక్కడికి?'

అమెరికను మిషనరీల కోటగోడలు కబంధ హస్తాలను చాచి ఆహ్వా నిస్తున్నాయి. అనాధ శరణాలయపు పిల్లలు వంగి వంగి సలాములు చేస్తు న్నారు. తెల్ల బురఖాల్లో ఫాదిరీలు వల్లికి దేవుని కుమారుడ్ని జ్ఞప్తికి తెస్తున్నారు.

కాని యీ పాడు సత్రపు గోడల్లో....వల్లి లాంతరు తీసుగుని లేచి నిలబడింది. ఆ గోడలమీద యేవో రాతలు గీతలు బొమ్మలూ వుంటాయని తెలుసు. ఈ అర్థంకాని మహాకావ్యం యేంచెబుతుందో తెలుసుకోవటానికి తహ తహ యెక్కువైంది లోపల.

బొగ్గుతో ఏవో సమాంతర రేఖలు-తెలుగులో హిందీలో ఎవరెవ రివో పేర్లూ-పొడి అక్షరాలూ-మిగతా ఖాళీ గోడలంతా యెవరెవరివో ఆడవాళ్ళ పేర్లు మగవాళ్ళ పేర్లతో వుటంకించబడి నానారాతలు రాసి వున్నాయి. దీపం యింకా స్త ముందుకి జరిగింది. వల్లి బుగ్గమీద చేతి నాన్చి నిశ్చలంగా చూస్తూ నిలబడిపోయింది. వివస్త్రగా ఆడదాన్ని చిత్రించ డానికి ఒక విఫలయత్నం జరిగింది. కాని ముఖ్యాంగాలన్నీ వున్నాయి. వల్లికి ఆశ్చర్యం వెయ్యలేదు. కోపం రాలేదు-దీపం - పట్టుగున్న చేతిని కాస్త ముందుకు జరిపి యింకా రెండడుగులు వేసింది.

కేవలం బొగ్గుతో వ్రాయటంతో, తృప్తిపడలేని కొందరు శాశ్వ తంగా మేకుల్తో కొంత శిల్పాన్ని కూడా ప్రదర్శించారు. ఈ పరిశ్రమ యావత్తూ శరీరంలోని కొన్ని ముఖ్య భాగాలపైనే జరగటం గమనార్హం. వల్లికి పగిలిపోయిన గాజులు బంతిపూలచెండ్లుమిఠాయి పొట్లాలదారాలు మళ్ళీ కనిపించాయి. గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నా ఏవో నిట్టూర్పులు-కిల కిలా నవ్వులు-ఛెంగుమని దూకినట్లు, ఎవర్నో వొడిసిపట్టుకున్నట్లు కేకలు కూతలు-గలగలామని గాజులు చేసే చప్పుడు, వెచ్చని గాడ్పులు వేడి నిట్టూర్పులు....చెవుల్లో, కళ్ళముందు దగ్గరగా పెనవేసుకున్న శరీరాలు గిరగిరా తిరుగుసాగాయి.

పొయ్యిమీద సలసలా మసిలిన పాలలో ఒకించుక పంచదారవేసి చల్లార్చి ఆ నురగలను పెదిమలకు తాకించేటంతలో, గాలివావలాదూలాల మీంచి వురికివచ్చినట్లు నిలచి పెనుభూతంలా తిట్లు చెరుగుతోంది ఒకస్త్రీ.

వల్లి గాబరా అయిపోయి పాలగ్లాసును క్రిందకు దింపిన చేత్తో లేచి నిలబడింది.

" దిక్కుమాలి ముండా --

నీ బస్తీ సోకులుగాల — సచ్చిందానా !

నువ్వెక్కడ్నుంచి తగలడ్డావే ? రారయ్యో ! యీ దిక్కుమాలిం దాన్ని మెడట్టుకు యీదిలోకి తోలండర్రో, - నా వుసురుపోసుకుందుకు వచ్చావా ? ఈ దెయ్యాన్ని తెచ్చినట్టే కానుకోపోయాను. సలిలో బిడ్డలు కప్పుకొనే గొంగళికూడా తెచ్చి నీ కాల్లకింద పడేసిండు, ఈ దిక్కుమాలి సత్రవు నాకొంపదీసెయ్యటానికిగాని-మాతల్లో! నాబొగ్గుల కుంపటీ యెత్తుకొచ్చి నీ యెదాన్న పెట్టాడు. ఇంటికాడ పసిబిడ్డ సావుబతుకుల్లో వుండి యెద్దుగుడికి కబురట్టికెల్లమంటే, యిదా యీ బస్తీదానితో కులకాటవా ? థూ! గోరకలి - గోరకలి ! ! " అని ఖాండ్రించి ఆ ప్రక్కనే వుమ్మేసి మెటికలు విరుస్తూ—

" నడు నడు ! పాపిష్టిదానా ! కదుల్తావా — బొలికలిరగబొడవ మంటావా ?"

వల్లి చరచరా యీవలకువచ్చి ఆ గోనుపట్టాలు గొంగళీ పెరికి దూరంగా గిరాటువెట్టి 'ఫో ! ఫో ! నీ కుంపటి నువ్వుపట్టుగుపో !' అని చిరాగ్గా పాలగ్లాసును ఫెడీల్మని తన్నేసింది,

"సరిగ్గా చూడు ! నాకేసిచూసి మాట్లాడు. నేనెవర్ననుకుంటు న్నావు ? అయ్యో ! అయ్యో !" అని తల పట్టుగుని కోపంగా "ఎవరు ? నువ్వెవరు ? నన్నెందుకిల్లా పిశాచంలా పట్టుగున్నావు ? "

ఆ జానపద స్త్రీ అక్కడే కూర్చుని కాస్సేపు వికారంగా నోక

న్నాలు పెట్టి పెట్టి యేమనుకుందో చల్లగా జారుకుంది అల్లరీ ఆగమూ పూర్తియాక.

ఆ వెనుక మరో పది నిముషాల్లో యిందాకటి కుర్రవాడువచ్చి "యిక్కడకు ఎవరుగాని వొక పిచ్చిమనిషి వచ్చిందా - యేడుస్తూ...." అని వల్లి బెక్కుతూ అంతా చెప్పాక ఆశ్చర్యం కనబరుస్తూ— "క్షమిం చండి. ఆ పిచ్చిది దానికి పూర్వం చంటి ఓడ్డడు వొకడు పోయాడు. ఆడది కనబడితే తన భర్తను వల్లొవేసుగోవటానికి వచ్చినట్లే తిట్టే స్తుంది." అని అతడు గబగబా ఆ కంబళ్ళన్నీ సర్దాడు. ఆ కుంపటి సరి చేసి తాను తెచ్చిన ఆహార పదార్థాలన్నీ భద్రంగా నేలమీద పర్చాడు.

4

వల్లి గొంగళిమీద భాసింపట్టు వేసుగొని కూర్చుంది. ఎదురుగుండా నేలమీద పళ్ళాలు, కొంత తిని విడచిన పదార్థాలు స్పష్టంగా కనిపిస్తు న్నాయి. అతడికి తనకూ మధ్యన సిగిడీ కుంపటిరాక్షసిలానవ్వుతున్నది. అనేకానేక జిహ్వలతో ఆ గోడలను సత్రవును మనుష్యలను నాకుతున్న ట్లున్నది. రెండునిముషాల మౌనం - పిదప మోతీ-వల్లి తాలూకు సామా నుతో లోపలకు ప్రవేశించి యిద్దరి ముఖాల్లోకి చూసి తప్పట్లు తరుస్తూ బిగ్గరగా నవ్వాడు. మళ్ళీ ఆగి సిగిడీమీద అరచేతుల్నికాల్చుగుంటూ తను కూడా చెప్పదల్చుకున్నదేదో వున్నట్టు సత్రవు గోడల్ని కలయచూస్తూ— మాటలకోసం విశేషించి ప్రయత్నం చేయసాగాడు. అతనికళ్ళు ఎర్రగా జ్యోతుల్లా వెలుగుతూండగా-వంకర తిరిగిపోయిన పెదిమను పళ్ళు బిగ బడుతూండగా, తనలో తాను మాట్లాడుకుంటున్నట్లు మొదలెట్టాడు.

లోనికి దిగిపోయిన కన్ను మెరుస్తోంది. నెత్తిమీద జుట్టు నిలబడ సాగింది.

"వయసులో నున్నప్పుడు విచ్చలవిడిగా తిరిగేవాడ్ని, సంత రోజుల్లో బజారులో, కోతలప్పుడు చేలల్లో, ఎక్కడబడితే అక్కడ

ఎప్పుడుబడితే అప్పుడు. నా బీడీలు చుట్టలు తినుబండారాల దుకాణం కేవలం నిమిత్తమాత్రమే-పెద్దపెద్ద తగూలాటలు కొట్లాటలు వచ్చినపుడు నాకు చాలాపని తగుల్తూండేది. గాలావులు సారాలో స్నానం చేసే వాడిని. కాని నా కింత బలం శక్తీవున్నా-ఎదురుగుండా మెరికలాటి ఆడది నిలబడిచూస్తే నవ్వితే నేను గాబరాపడిపోయి పారిపోతూండేవాడ్ని. నా కళ్ళ ఎదుట ఆడది పడదనుకో - నవ్వరాదు. వెట్టివికారపు చేష్టలు చేయకూడదు. ఈ రోజుల్లో నా వెంట వొకస్త్రీ పగబట్టినట్లు తిరిగింది. చేలల్లో నా కూడా వచ్చేది....వొళ్లూ....కళ్లూ....మూతీ....ముక్కూ.... త్రిప్పుకొంటూ-అది నాతో స్నేహం చేసుకుంది. చేలగట్లులో, పుంతల్లో సంతల్లో చీకట్లో, వెన్నెట్లో....దానివెంట కుక్కలా తిరిగాను. అది వేళ్ళతో తాకితే, ఆ మెడ నాకు కనిపిస్తే - ఆకళ్ళు నాలోకి చూస్తే నాకు ఆవేశం వచ్చినట్లుండేది. గొడ్డును బాదినట్లు బాదినా .... తీరనికసి ....నా చేతుల్లో దాన్ని నలిపినలిపి ఉంగలుచుట్టుకుని బూజాన్నేసుకుని ప్రళయకాలరుద్రుడిలా తాండవంచేద్దా మనిపించేది. దాని ముఖం రక్కి, దానిగ్రుడ్లు పీకి ఆగుండ్రటి బుజాల్ను వొత్తుతే-చర్మం చినిగి కండరాలు కరిగి వ్రేలాడిపోతే, ఎముకలు ఫెళఫెళమంటే ఆ భీభత్సంలో ఆమె రక్తాన్ని నా నరనరాల్లోకి ఎక్కించుకోవాలని 'తహతహ' లాడేవాడ్ని. నాకు బాగా జ్ఞాపకం! ఆ రోజు సంత....నా టీ దుకాణంనిండా జనం రద్దీగా వున్నారు. ఊపిరి సలపటంలేదు. బేరాల్తో-సాయంత్రం మబ్బేసుకు పోయింది. ప్రక్కగా పశువులసంత....రకరకాల ఆవులు దూడలు కోడెలు అన్నీ నిగనిగలాడ్తున్నాయి. ఈ సంతలో మబ్బేసుకుపోయిన సందట్లో కిలకిలా నవ్వుతూ ఎవరితోటో పరాచికాలాడ్తూ యీ పశుచు నా కగ పడింది. దాని గొంతుకే గుర్తు నాకు. చూశాను. ఆవుమీద వెల్లకిలా పరుండి పైకిచూస్తో బాతాఖానీ కొడ్తోంది. నాకు వెర్రెత్తిపోయింది.... దుకాణం వదిలేసి పరుగెట్టాను. రెక్కపుచ్చుగు విస్సురుగా లాగాను. కుయ్యో! మొర్రో అంది. వదమంటూ కొంగట్టుకు లాగాను. రెండు చేతుల్తో మొత్తేసింది, పట్టు విడిపించుగుని వెనక్కు పారిపోబోయింది. నా కావేశం వచ్చింది. రాళ్ళు విసుర్తూ ఏవేవో తిడుతూ దూరదూరంగా

ఛెంగుమంటూ పోసాగింది. అలసిపోయేవరకూపరుగెత్తించి.ఆఖరికిచేలో వొడిసి పట్టుగున్నాను. పకపకా నవ్వసాగింది. మోతీ అని నా రొమ్ముల మీద వాలిపోయింది. కళ్ళలోకి జాలిగా చూసింది. నేను వశం తప్పి పోయాను-అంతే! దాన్నిచెండులా నలపడంతోఆరంభమయింది వికారం. వూపిరి సలపనివ్వలేదు. కాళ్ళతో పెనగులాడింది. గోళ్ళతో రక్కింది. నోటితో కొరికింది. నాలోని పశుత్వం పూర్తిగా విజృంభించింది. ఆక్రమించుగున్నాను. అనుభవించాను. నెత్తురుముద్దలానిస్సహాయంగాపిచ్చికలా చేలో వ్రాలిపోయింది....నన్ను తిరిగి భయం ఆవేశించింది. దాన్నట్లావదిలి చేలకడ్డంబడి పరుగుచ్చుకున్నాను. ఆ నెత్తుటి మడుగులో నిస్సహాయంగా మరకలు మరకలు వేసిన గుడ్డల్తో వూళ్ళోకిరాలేక సిగ్గుపడిపోయి చెరువులో కురికేసింది. ఆ నెత్తుటి మడుగు యింకా నాకు గుర్తు కొస్తూనే వుంటుంది, ఆ రక్తం వెచ్చగా యింకా నాలో ప్రవహిస్తూనే వుంది. మళ్ళీ తరువాత నా కెప్పుడూ యే ఆడదాన్ని చూసినా పిరికితనం రాలేదు. ఆవేశమూలేదు. ఇప్పుడుకాదు ఇంకెప్పుడూరాదు. నేను కృంగిపోయాను.'

వల్లి నిశ్శబ్దంగా వంచిన తల యెత్తకుండానే వింది. సత్రపు గోడ మీద పిచ్చిరాతలన్నీ నిజం పదేపదే చెబుతున్నట్లుగా వుంది. ఆ కుర్రవాడు కొంచెంసేపు విసుక్కున్నాడు.

'నడు. బయటకు నడు చెప్తాను. ఏవిటీ పిశాచంలా పట్టుకున్నావు?'

కీచురాళ్ళగోల ఎక్కువగా వినిపిస్తోంది. ఆ మహాకాయుడూ యీ లేత కుర్రవాడూ వాకట్లోకివచ్చి నిలబడ్డారు. కప్పల బెకబెకలు-సత్రపు గోడల్లో మూలను నక్కివున్న గబ్బిలం రెక్కలు టపటపా కొట్టుగుంటూ అలంగం తిరుగ సాగింది మీద.

'ఆడవాళ్ళను ఎందుకట్లా భయపెడ్తావ్?'

మోతీ ముసిముసిగా నవ్వాడు-"మీ....సా....ల....మ్మా....యి...!

"ఛప్‌నోర్ముయ్! నీరూపం చూసుగో....బానలా కడుపూ....ఎగుడు

దిగుడు కళ్ళూ....వంకరమూతి....నిన్ను చూస్తేమట్టుగు వళ్ళు కంపర మెత్తిపోదూ?"

మోతీ....'నాకామెనుచూస్తే భయంగావుందండి అబ్బాయిగారూ.'

"నువ్వింత పిరికిసజ్జు వనుకోలేదు."

"............"

"ఎందుకు వున్నావ్ మళ్ళీ....బ్రహ్మాజెముడు కంపల్లే....వెళ్ల యింద యీ అర్ధరూపాయి తీసుకునిపోయి యేడు. మళ్ళీ వచ్చి మొద్దులా కదలకుండా అరుగుమీద పండుకో....తెల్లారి మిస్సమ్మను బస్సెక్కించి మళ్ళీ కనపడు."

మోతీ మాట్లాడకుండా ఘటాన్ని రోడ్డుమీదకు చేరవేస్తున్నాడు. "మిస్సమ్మగారూ! దయుంచండి. మీకేం ఫరవాలేదు-మోతీ అరుగు మీద పరుంటాడు...."మాటలు చీకట్లోకలిసిపోయాయి-కుర్రాడుఅదృశ్య మయ్యాడు.

5

వల్లి లోపల్నుంచి వచ్చి వాకట్లో గడపవద్ద వయ్యారంగా నిల బడింది. ఆమెకు మోతీ సందర్భ శుద్ధి లేకుండా చెప్పిన కధనమంతా కళ్ళ ముందు తిరుగసాగింది, "నరపశువు" అని గట్టిగా చీత్కారంచేసింది. ఆ కుర్రవాడు జిత్తులమారి నక్కలా గోచరించసాగాడు. ఈ వొంటరి తనాన్ని తనమీద వినియోగించుకోవాలన్నట్లుగా అతడి చేష్టలు దొంగ నవ్వులు, సొట్టిలు కాల్చుకురావటం. కులాసాగా మాట్లాడ్డానికి ప్రయ త్నించడం అన్నీ తలపుకొచ్చాయి. ఛీ! ఛీ! ఏమి మగవాళ్ళు? ఎంత స్వార్థం? ఎంత నైచ్యం?

—వాక శని విరగడైంది.

కాని అంతకన్నా భయంకరమైన పీడ యింకా తన్ను వెంటాడు తున్నట్లే వుంది.

ఈ మోతీ ఎక్కడకు పోయాడు?

ఆమె అనుమానం నిజమయ్యేలాగునే వుంది.

అతని కళ్ళలో యింకా దాహం తీరనట్లే వుంది. ఆ బ్రహ్మాజెముడు కంపలాంటి శరీరం తనకు దగ్గర దగ్గరగా వస్తున్నట్లే వుంది, ఎర్ర చీమల పుట్టల్లా పెరిగిన బుజాలు ఎదురు రొమ్ములు భయంకరంగా తన ముఖాన్ని వక్షాన్ని ఆక్రమించుకున్నట్లే....ఆ బలమైన చేతులు పొట్లంలా తన్ను చుట్టి....తన బుగ్గలు చెంపలు నడుము కాళ్ళు అన్నింటినీ అణుస్తూ క్రూరంగా నెత్తుటి మడుగుచేసి మాంసపు ముద్దలా సత్రవులో తన్ను వదిలి చప్పట్లు చరుస్తూ భీకరంగా నవ్వుతూ పారిపోతాడు గావును చేల కడ్డం బడి.

వల్లి గజగజా వణికిపోతూ వచ్చి కూలబడిపోయింది హోల్డాలు మీద.

హఠాత్తుగా ఆమె నేత్రాలు విస్ఫులింగాల్లా మెరవసాగాయి.

వీల్లేదు. అట్లాకాదు, కారాదు.

ఈ కుంపట్లోని రాక్షసి బొగ్గుతో ఆ పర్వతాకారాన్ని దగ్ధపటలం కావిస్తాను. ఈ గోళ్ళతో రక్కి యీ పళ్ళతో పీకి ముక్కలు ముక్కలు చేస్తాను. నరపశుత్వానికిబలై పోయిన ఆ అజ్ఞాత స్త్రీమూర్తికి యీ మూర్ఖుడి క్రొన్నెత్తుటితో తర్పణ కావిస్తాను. ఒంటరిగా ఆడవాళ్ళను కబళింపచూసే అమానుషత్వానికి శాశ్వతమైన గుర్తుగా యీ మహాకాయుడ్ని బలిదీసుకుంటాను.

కాని....ఎట్లా....ఎట్లా....ఎట్లా???

వల్లికి ఎక్కడలేని చురుకుతనం చైతన్యం లోనుంచి వచ్చేసింది.

తెలిసిపోయింది — యీ కుట్ర బాగా తెలిసిపోయింది. కనుక యిక క్షణం జాగుచేసినా లాభంలేదు. తను లొంగిపోవటం అనేది స్వప్నంలో కూడా జరుగదు. ఈ ఎంతకూ తరుగని రాత్రి-యీ చలిలో, యీ శిథిల

మయ వాతావరణంలో భీభత్సరస ప్రధానమైన ఘట్టానికి నాందీప్రస్తావ నలు యేర్పాడ్డాయి. తెల్లవారి-నెత్తుటి మడుగులో, ప్రజలు-వొక చెరచబడ్డ పతివ్రతనో....వొక మరణించిన మహా కీచకుడ్నో చూస్తారు.

వల్లి గబగబా తన పెట్టె తెరిచి బట్టలన్నీ చిందరవందర చేసి వెతి కింది. ఆమెకు ఒక బత్తాయి చాకు తళతళా మెరుస్తూ చేతికి తగిలింది. అంతలో ఆమెకెక్కడలేని వుత్సాహం వుప్పెనలా వచ్చిపడింది. ఆమె కళ్ళు నెత్తుటి దాహంతో జ్యోతుల్లాగున్నాయి. ఆ కత్తితీసి మొలలో గుచ్చింది. ఇప్పుడు నిశ్చయంగా వుండొచ్చు-ఫరవాలేదు. తెల్లవారేలోగా యే పశువుకైనా తిన్నగా బుద్ధి చెప్పగలదు వల్లి. ఆమె జుత్తు బాగా చెదిరిపోయింది. భీభత్సంగా ఆలోచించటంవలన ఆమె కళ్లు ఎరుపెక్కి-తీక్షణంగా వున్నప్పటికీ ఆమె కనురెప్పలు బాగా బరువెక్కిపోయు న్నాయి. కీచురాళ్ళ కప్పల రోదన ధ్వనులు ముసుర్నుముట్టాయి.

ఆ కుంపటికి ఎదురుగా పెట్టెమీద వున్న హోల్డాలుమీద ఆమె కూర్చుని అల్లానే నిద్రపోయింది. గాలి బ్రహ్మాండంగా అపరిమితమైన వేగంతో వీవసాగింది. దుమ్ములేచిపోయి ఆ సత్రవును ముట్టడించింది. నల్లటి కారుమబ్బులు దిగువను ఆకాశంలో సంచారం ప్రారంభించాయి. కొద్దిసేపటికి పెద్ద జల్లుతో వాన ఎడాపెడా ముంచెత్తి కురవసాగింది. సత్రవులోకి నీళ్లు కిటికీలోంచి కుండతో కుమ్మరించినట్లు రాసాగాయి. బొగ్గుల కుంపటి ఆరిపోయింది. వల్లి హోల్డాలుమీంచి దిగువకు క్రమంగా జారిపోయింది. ఆమె అస్తావ్యస్తంగా సగం నేలమీద సగం పెట్టెమీద కొంత శరీరం హోల్డాలుమీద వెల్లకిలా పడివుంది, తెలివి ఏ కోశాన్నా లేదు, కాళ్ళవద్ద కుచ్చెళ్ళు చెదిరి పోయాయి, పవిటచెరగు ఎగిరివచ్చి ముఖం కప్పడిపోయింది. కాని ఆమె వుచ్ఛ్వాసనిశ్వాసాల కదలికలు మాత్రం స్పష్టంగా అక్కడ పోల్చుకోవచ్చు. కాని ఆమె మొలలో గ్రుచ్చుకున్న బత్తాయి చాకుమీద మాత్రం వుంచిన చెయ్యి అట్లానేవుంది.

మోతీ ఆదరాబాదరా లోనికొచ్చాడు. దీపం ఆరిపోలేదు..... మిస్సమ్మ అస్తావ్యస్తంగా వెల్లకిలా చైతన్యరహితంగా నేలమీద పడి

వుంది. ఆ దీపాన్ని కదుపుదామన్నా, ఆ మనిషిని సమీపిద్దామన్నా చచ్చేటంత భయం మోతీ ముఖంలో కనిపిస్తోంది. ఆమె పడగవిచ్చిన త్రాచులా అతడ్ని భయపెట్టింది. ఆ స్థితిలో ఆమెను చూసినప్పుడు అతను చాలా జాలిపడ్డాడు. ఆమెను ముట్టకుండా నీరు చుట్టూతా కాలువలా ప్రవహిస్తోంది. అతను సాహసించి దీపం చేత్తో పుచ్చుకున్నాడు. ఆమె వైపుకు త్రిప్పి ముందుకు వంగాడు. ఆమె వూపిరి కదలికలకు అనుగుణ్యంగా కదుల్తున్న నిమ్నోన్నతాలు సూటిగా దృష్టిలో నిలిచినై, అతని చేతిలో లాంతరు గజగజలాడింది. పట్టు తప్పిపోకుండా నేలను ముడతలు పడ్డ గొంగళీని చేతికర్రతో పైకెత్తాడు. ఇప్పుడు మోతీ కళ్లకు వల్లి పరున్న చోటికి నడుమ అడ్డుగా గొంగళీ వ్రేలాడుతోంది. దీప కాంతి ఆమె శరీంమీద ఎక్కడా పడుతున్నట్లు లేదు. మోతీకి నెత్తుటి మడుగులోని పల్లెపడుచు, చెరువులోని శవం భీకరంగా గుర్తుకొచ్చినై. లాంతరు క్రిందకు దింపాడు. ఆ గొంగళీని ఆమెకాపాదమస్తకం కప్పి దూరంగా నిల్చుని చూశాడు. ఈ అనంతకోటి మానవానీకంలో ఒక అమాయిక స్త్రీ తర తరాల్నుంచీ తెలియని దీర్ఘ నిద్రలో మునిగినట్లుగా వున్నది. అంతే. అతడు గబగబా యీవలకు వచ్చి అరుగుమీద కూర్చున్నాడు.

వాన వుధృతంకూడా సడలిచ్చినట్లుంది. గడ్డం క్రింద కర్రనాన్చి ఆలోచిస్తూ శూన్యంలోకి చూస్తూ కూర్చున్నాడు మోతీ.

తెల తెలవార్తోంది.

వల్లి నెమ్మదిగా కదిలింది. ఆమె అరికాళ్ళకు చల్లగా నీరు తగిలింది....ఒక్కమాటు గుండె ఝల్లుమంది. మీద గరుగ్గా...బరబరలాడ్తూ బరువుగానున్న గొంగళీ....వల్లి తోసుకుంటూ లేచి నిలబడింది. ఆమెకు చేతికి ముందుగా మొలలోని బత్తాయి చాకు చల్లగా తగిలింది. ఒక్క విసురున దాన్ని పెరికి చూసుకుంది. ఏముంది? ఏమీ జరగలేదు ఆశించినట్లు. అంతా ప్రశాంతంగా మామూలుగానే వుందే? కిటికీలోంచి చూసింది. మోతీ గడ్డం క్రింద చేయిపెట్టుకుని ఆలోచిస్తున్నాడు. అతడి ముఖం వికృతంగాలేదు.

కాని వల్లి ముఖం నల్లగా మాడిపోయింది. ఆమె యెంత ఘోరంగా ఘాతుకంగా ఆలోచించింది! ఆమె కళ్ళు నీటితో నిండి పోయాయి. ఆ చెంపల్ని వెచ్చగా తడుపుకొంటూ కన్నీరు గుండెలవరకూ స్రవించసాగింది.

"ఈ ఘాతుకమైన ఆలోచనలతో నేనిదివరకే అపవిత్రమై పోయాను." ఆమె సంఘాన్ని దైవాన్నీకూడా మరిచి నడ్డిమీద చేతినాన్చి గొణుక్కుంది. ఈ బాధకన్నా నిస్పృహకన్నా చెరపబడి వుంటేనే బాగుండిపోయేదేమో! నరాలు దిగలాగుతున్నాయి. ఆమె కళ్ళు చెమ్మగిలి చూపానటంలేదు. ఆమె శరీరం యావత్తూ గ్రుడ్డివాడిలా ఆశ్రయం కోసం తడుముళ్ళాడుతూ తపించిపోతున్నట్లుంది. ఏమీ జరక్కపోవటం చివర కెంతమాత్రం తృప్తికరంగాలేదు. ఆమె ఆశించినట్లు తను ఘోరాతి ఘోరంగా శిక్షింపబడి వుండాల్సింది. వల్లి బత్తాయి చాకును దూరంగా గిరాటుపెట్టింది. నడుస్తూంటే ఆమెకాళ్ళక్రింద ఎవరో తిని పారవేసిన మిఠాయి పొట్లాలు బంతిపూల ప్రోగులు పగిలిన గాజులు ఏదో దొరకని జీవితంలో పోగొట్టుకున్న వస్తువుల్ని జ్ఞాపకానికి తెస్తున్నాయి. వల్లి అడుగులో అడుగులు వేసుకుంటూ సత్రవునుదాటి యీవలకువస్తూ అప్రయత్నంగా తను మీసాలమ్మాయినన్న విషయం గుర్తుకు తెచ్చుకోకుండా వుండలేకపోయింది. ఆమె తన్ను తాను అసహ్యించుకుంటూ మోతీకేసి చూసింది,

ఎలుగుబంటిలాటి మహాకాయం తన సామాన్ను అవలీలగా యెత్తిపట్టుగుని పెద్ద పెద్ద అంగల్ని వేసుకుంటూ బయల్దేరింది.

వల్లి ముందుకు చూసింది. ఎప్పుడూ వుదయించే సూర్యుడే ఆరోజు క్రొత్తగా వుదయించినట్లు తోచింది. వర్షానికి తడిసిన చోటంతా బురదను ఆమె పాదాలమీంచి కుచ్చిళ్ళమీదకు చిందర గొడ్తున్నా-నిర్భయంగా జాలిగా వల్లి యిలా క్షణమాత్రం తలపోసింది—

"తనుకూడా వొక నిట్టాళ్ళ పాకలో వుంటూ-గీరుగారుమనే పసి పిల్లలు కాళ్ళావేళ్ళా పడ్తుంటే-మోతీలాటి నరపశువు అడపా తడపా

నెత్తురు కళ్ళ జూసేలా బాత్తోవుంటే....ఆ గంభీరమైన పర్వతాకారం తన్ను ఆక్రమించుకొని-తన రక్తాన్ని తనలో ప్రవహింప చేసుకోగలిగితే, ఎముకలు చిత్తు చిత్తయినా-నెత్తురు మడుగులైనా....బస్! చాలు ఇంక తనకేం కావాలి?"

వల్లి నెమ్మదిగా ముందుకు చూసింది. సహస్ర హస్తాలతో బాల భానుడు చిరునవ్వులతో వుదయాన్ని పరిషేచన చేస్తున్నాడు. వల్లిని మిషనరీల దౌర్భాగ్యపు కోటగోడలు కబంధ హస్తాలనుసాచి ఆహ్వానిస్తున్నై.

ఇద్దరూ ముందూ వెనుకా పాదాలను గ్రుచ్చి గ్రుచ్చి యెత్తి అడుగుల్ని వేస్తున్నారు.

ఇరవై నైరాశ్యపు చలిగుబుళ్ళ వెనుక పన్నెండు శిశిరవసంతాల శైశవం మళ్ళీ ఎల్లావస్తుంది?

ఒకప్పుడు తన్ను....మీసాలమ్మాయనేవారు,

పన్నెండో యేటా....కాదు! కాదు!

అల్లాటి పన్నెండో యేడు మళ్ళీ ఎల్లావస్తుంది?